

Daan Donkers

Daan Donkers

De kandidaat

Jan Kranenbarg

©2021 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789464352825

Proloog

‘Hé rooie, schiet eens op. Je loopt in de weg.’

Hoe vaak werd hij niet uitgescholden en ging het gepaard met een duw of een stomp? Daan Donkers had geen leuke tijd op de basisschool. Helemaal niet zelfs. Zijn rode haar en bleke gezicht vol sproeten waren voldoende aanleiding om hem regelmatig te pesten en te treiteren.

‘Schelden doet geen zeer,’ zei zijn moeder steevast, wanneer hij weer eens huilend thuiskwam. Dat was niet waar. Schelden deed wél zeer. Blauwe plekken van het stompen en knijpen gingen over. Gekleineerd en vernederd worden was erger en bleef knagen. Hij voelde zich buitengesloten. Echte vriendjes had hij niet en steeds vaker trok hij de natuur in om alleen te zijn. Daar ontdekte hij de wonderen die de natuur bood en genoot van de dieren. Vooral de vogels trokken hem in het bijzonder. De vrijheid die ze hadden om weg te vliegen, onbereikbaar voor alles en iedereen. De dieren accepteerden hem zoals hij was en stoorden zich niet aan zijn sproetenkop met rood haar. In de natuur kon hij pas zichzelf zijn. Dieren waren fijner gezelschap dan mensen. Veel fijner.

Zijn uiterlijk was niet het enige dat bijzonder was aan Daan en waardoor hij anders was dan de rest. Dat werd duidelijk toen hij twaalf jaar oud was en in de brugklas van de middelbare school een IQ-test maakte. De meeste kinderen scoorden daarop gemiddeld, Daan bleek een grote uitzondering. Hij scoorde zo hoog, dat het de aandacht trok van Mensa, een organisatie voor intelligente mensen.

‘Goedenavond, mevrouw, mijn naam is Mark Bredervoort.’

Mevrouw Donkers keek knipperend met haar ogen omhoog naar de lange man die bij haar op de stoep stond. Hij zag er onberispelijk uit in zijn donkergrijze, driedelig kostuum en glimmende zwarte schoenen. Hij keek haar doordringend aan door een smalle, zwarte bril en oogde zo formeel, dat mevrouw Donkers even dacht dat ze te maken had met een begrafenisondernemer, die bij het verkeerde huis had aangebeld.

Met een lichte knik van zijn hoofd overhandigde hij haar een visitekaartje als een soort legitimatie. Ze pakte het een beetje wantrouwend aan en zag zijn naam erop staan, samen met een oranje logo en het woord Mensa.

‘Ik heb u een mail gestuurd of ik vanavond na het eten langs kon komen,’ verklaarde hij, enigszins bezorgd om haar twijfel.

‘Oh ja, u wilde even praten met ons alle drie? Mijn man, mijn zoon en ik?’

‘Als dat kan, mevrouw? U heeft geantwoord dat het goed was, maar het is alweer een aantal weken geleden. Het was u misschien even ontschoten.’

Ze knikte en keek vertwijfeld achterom naar enige vorm van ondersteuning. Ze was het inderdaad vergeten en herinnerde zich nu de zeer beleefde mail. Ze had ermee ingestemd zonder echt te weten waar het over ging. Nu was die dag dus aangebroken. De man die voor haar stond had zonder meer een vertrouwelijke uitstraling, hoewel hij natuurlijk wel een vreemde bleef en je kon niet voorzichtig genoeg zijn.

‘Een ogenblik, meneer Bredervoort.’

Ze liep gehaast naar binnen om met haar man te overleggen en kwam vrijwel onmiddellijk weer terug om hem alsnog welkom te heten. Hij volgde haar naar de woonkamer. Meneer Donkers stond op, gaf de bezoeker een hand en wees hem een stoel waar hij kon zitten. Zijn vrouw liep naar de gang om Daan te roepen.

De ouders staarden de bezoeker afwachtend aan en Daan zakte verveeld onderuit op de bank. Hij leek meer geïnteresseerd in zijn telefoon, dan wat deze meneer te vertellen had.

‘Ik zal me eerst even voorstellen,’ begon Mark Bredervoort en vertelde dat hij van Mensa was en of hij daar wat over mocht vertellen.

‘U komt toch niet iets verkopen?’ reageerde de vader van Daan meteen, die vanaf het begin al dacht dat het een verzekeringsagent was, die hen zogenaamd goedkope polissen kwam aansmeren. ‘Daar zijn we niet in geïnteresseerd.’ Hij stond al half op om een einde aan het bezoek te maken.

Mark schudde glimlachend zijn hoofd om de voorspelbare reactie. Het overkwam hem vaker. De naam Mensa deed bijna nooit een belletje rinkelen bij degene bij wie hij op bezoek kwam. Dat gebrek aan bekendheid zouden ze zich op kantoor eens wat meer moeten aantrekken. Nu moest hij veel uitleggen. Hij streek even over zijn kale hoofd, pakte een doekje om zijn bril schoon te maken en begon zijn praatje.

‘Mensa is een internationale organisatie, die zich inzet voor de belangen van hoogbegaafde mensen. Wij zijn in meer dan honderd landen actief en willen hoogbegaafde mensen een plek bieden waar ze zich thuis voelen. Waar ze niet verstoten worden omdat ze anders zijn. Waar ze uitdagingen vinden die hen prikkelen en stimuleren. Waar ze vriendschap en plezier vinden.’

Mark keek vooral de beide ouders aan. Zij moesten overtuigd worden, bij hun zoon Daan zag hij de herkenning al in zijn ogen. Natuurlijk wist de jongen wat Mensa was. Bij zo’n hoge IQ-score was de afspraak dat de school de resultaten direct door zou sturen naar Mensa en werd aan de betreffende scholier een folder over Mensa uitgereikt.

‘Wat heeft dat met ons te maken, meneer Bredervoort?’ vroeg de vader van Daan. Hoogbegaafd? Hij kende niemand die hoogbegaafd was. Sterker nog, hij wist niet eens wat het precies betekende.

‘Ik bezoek jonge mensen, die net ontdekt hebben dat ze hoogbegaafd zijn. Mensa kan veel voor ze betekenen. Het gaat in dit geval om uw zoon.’ Mark keek nu voor het eerst wat nadrukkelijker naar Daan, die er ongeïnteresseerd bij zat. Waarschijnlijk ontging hem niets.

‘Daan?’ reageerde mevrouw Donkers. ‘Onze Daan?’

Mark Bredervoort knikte en beide ouders keken met grote ogen naar hun zoon. Was hun zoon hoogbegaafd? Ja, op de basisschool werd elk jaar door de onderwijzers aangegeven dat hij bijzonder slim was en misschien wel een klas kon overslaan, maar zo hoog hadden ze het niet in hun bol. Dat was niet voor hen weggelegd en Daan gaf altijd aan dat hij dat niet wilde. ‘Wij doen alles gewoon zoals het hoort en halen ons niks geen gekkigheid in de kop,’ reageerden ze elk jaar opnieuw. Er werden verder nooit veel woorden aan vuil gemaakt.

‘Uw zoon Daan heeft ruim een maand geleden op school een IQ-test gedaan. Dat is standaard in de brugklas.’

Weer keken ze naar hun zoon en beseften dat ze te weinig gesprekken met hem hadden over wat hem allemaal bezighield. Ondanks dat hij naar eigen zeggen regelmatig werd uitgescholden en gepest, hoorden ze hem daar de laatste tijd nooit meer over. Het was meer iets van de basisschool geweest. Hij klaagde ook nooit en begon zelf nergens over. Dan denk je dat alles goed gaat.

‘Die IQ-test heeft hij uitzonderlijk goed gedaan. Uw zoon Daan is hoogbegaafd oftewel superintelligent.’

Er viel een ongemakkelijk stilte. Daan wist wel dat hij moest reageren en iets aan zijn ouders moest verklaren, maar wat kon hij zeggen. Hij had genoeg aan de natuur. Na de middelbare school wilde hij biologie gaan studeren en zich toeleggen op onderzoek bij

vogels. Het liefst in zijn eentje. Hij zocht helemaal geen vriendschap en plezier of een plek om je thuis te voelen. Het was goed zo.

‘Daan, jongen’ zei zijn vader, die net als zijn zoon rood haar en sproeten had. ‘Wist je dit? Ik bedoel over die IQ-test?’

Daan knikte.

‘Waarom heb je dat nooit verteld?’

‘Het is niet belangrijk, pap. Ik weet al wat ik wil.’ Hij dacht aan de brief van school, die aan zijn ouders was gericht en waarin de IQ-test werd uitgelegd, samen met zijn hoge score. De brief zat nog steeds in zijn tas. De score was niet meer dan een getal, wat zei het nou echt? Zuchtend stond hij op, mompelde een bedankje naar Mark en maakte aanstalten om weer naar zijn kamer te gaan. Zijn ouders keken meteen naar meneer Bredervoort. Hij kwam tenslotte voor hun zoon, zover was het ondertussen wel duidelijk. De man van Mensa gaf aan om hem te laten gaan. Hij had het zaadje geplant, het was nu afwachten of het ooit naar boven zou komen om tot iets moois uit te groeien.

Mark keek beide ouders aan en merkte dat ze niet wisten wat ze er mee aan moesten.

‘Wij zijn eenvoudige mensen, meneer Bredervoort,’ verklaarde de vader van Daan.

‘Ik begrijp het, meneer Donkers. Het overvalt u natuurlijk. Hopelijk kunt u sommige dingen nu beter plaatsen. Hoogbegaafde kinderen staan veel alleen of worden gepest omdat ze afwijken van de rest. Ze moeten daar hun weg in vinden en Mensa zou ze daarbij kunnen helpen.’

Beide ouders keken elkaar wat hulpeloos aan en voelden zich tekortschieten in de opvoeding van hun zoon.

‘U kunt mij altijd bellen wanneer u vragen heeft of misschien wel samen met uw zoon een keer wil komen kijken op ons hoofdkantoor in Ede.’

Mark stond op om te vertrekken. Hij was benieuwd of hij Daan ooit weer tegen zou komen en op wat voor een manier dat zou zijn.

‘Uw zoon is echt bijzonder, meneer en mevrouw Donkers. Hij behoort wat intelligentie betreft tot het hoogste topje van de bevolking. Er zijn weinig zulke mensen. U kunt trots op hem zijn.’

1

Met een stevige pas liep ze door de drukke binnenstad van Utrecht op weg naar haar afspraak. Het beeldschone, Aziatische uiterlijk met het donkere, lange haar dat golfde in het ritme van haar stappen en het korte, beige jurkje zonder mouwen, zorgden ervoor dat ze door menigeeen werd nagekeken. Misschien was het ook haar houding en manier van bewegen, die de aandacht trok. Als afgestudeerd danseres ontweek ze sierlijk en lichtvoetig het winkelend publiek, dat vooral slenterde en regelmatig stilstond voor de vele aantrekkelijke etalages. Het prachtige nazomerweer maakte iedereen wat losser en vrolijker, maar Mei-Lan was gefocust voor haar optreden. Ze was zich niet bewust van het vrolijke gekakel en de lachende mensen om haar heen, totdat ze op de plek van bestemming aankwam, de Domkerk van Utrecht.

De grote, houten toegangsdeur stond op een kiertje en ze twijfelde of ze moest kloppen of gewoon naar binnen zou lopen. Op het moment dat ze haar hand uitstak om te kloppen, zwaaide de deur helemaal open en verscheen een oude, magere vrouw, gekleed in een lange, zwarte jurk en het grijze haar opgestoken in een knot.

‘Bent u de danseres?’ vroeg ze nors en keek met een lichte frons naar het korte jurkje en de blote armen, alsof ze meende dat volwassen mensen niet meer zo rond hoorden te lopen.

‘Ja, ik ben Wu Mei-Lan,’ antwoordde ze bedeesd en trok ongemerkt haar jurk wat naar beneden.

‘Volg mij,’ zei ze kortaf en draaide zich om zonder nog op haar gast te letten.

Als een braaf schoolmeisje volgde Mei-Lan de oude vrouw, die met haar gehele voorkomen goed paste bij de middeleeuwse bouwstijl van de imposante kathedraal. De vrouw stapte stevig door en het geluid van haar voetstappen op de marmeren tegels weerkaatsten luid door de hoge, smalle gangen, en Mei-Lan voelde zich gedwongen om op haar tenen te lopen of op zijn minst hetzelfde ritme aan te houden. Als twee soldaten marcheerden ze zwijgend door de gangen. Ze kwamen niemand tegen en er klonken geen andere geluiden, dan die van hun eigen voetstappen. De kathedraal leek uitgestorven. Het enige levendige kwam van de zonnestralen, die door de glas-in-lood ramen een schimmig kleurenspeel lieten zien op de betonnen muren en op de beelden in de vele kleine nissen. Het was sprookjesachtig, mysterieus en indrukwekkend tegelijk. De oude vrouw stopte aan het eind van een lange gang en wees naar een smalle doorgang.

‘Daar kunt u zich omkleden en voorbereiden,’ zei ze kil. ‘Ik kom u halen wanneer het tijd is.’ Ze draaide zich abrupt om en verdween in hetzelfde luidruchtige marstempo.

Mei-Lan keek haar na en vroeg zich even af of de vrouw altijd zo was of dat het aan haar korte jurkje lag, waar ze zo kritisch naar had gekeken. Ze stapte schouderophalend naar binnen en kwam in een kleine ruimte terecht, dat meer een nis leek dan een kleedkamer. Koud, grauw en geen meubilair, op een kleine tafel en een rechte, houten stoel na. Er was geen verwarming aanwezig en de vloer bestond uit dezelfde grijze, marmeren tegels als in de gangen. Het weinige licht kwam van een klein raam dat zich hoog boven haar bevond. Deze Spartaanse omgeving leek misschien wel een logisch vervolg op de sobere wandeling ernaartoe, maar meer dan ooit verlangde ze naar een verwarmde kleedkamer met een grote spiegel om jezelf op te maken en te beoordelen of je kleding goed zat.

Ze zette teleurgesteld haar tas op het tafeltje en begon zich om te kleden. De kou zorgde ervoor dat ze in een rap tempo haar kleding verwisselde voor de speciale jurk waarin ze zou optreden. Even later stopte ze zuchtend het kleine handspiegeltje terug in haar tas en wreef over haar blote bovenarmen om tenminste daar nog enige warmte te creëren. Huppelend van de ene voet op de andere wachtte ze tot het tijd was.

Haar telefoon trilde en ze glimlachte bij het zien van het berichtje van haar vriend. ‘Succes, liefje.’ Het voelde als een lichtpuntje in deze kille omgeving.

Een bescheiden kuchje op de gang was het teken van haar begeleidster dat het zover was. Mei-Lan schudde even met haar armen en draaide rondjes met haar hoofd om de spanning uit de nek en schouders te halen. Met de tong bevochtigde ze haar droge lippen en ze trok gekke bekken. Het waren kleine, vaste ritueeltjes, die in de loop der jaren waren ontstaan en hielpen om te focussen. De kunstzinnige voorstelling van vandaag was vooral gericht op balans en evenwicht. Ook voor een professioneel danseres was uiterste concentratie daarbij essentieel. Elke verstoring of afleiding zou fataal zijn. Ze haalde nog eens diep adem en knikte bevestigend naar de oudere vrouw, die haar hoofd even om de hoek stak om te zien of haar kuchje het gewenste effect had. Zoals bij elke dansvoorstelling, schopte ze haar schoenen uit en liep blootvoets achter haar begeleidster aan. Ze was er klaar voor.

De oude vrouw zette grote ogen op bij het zien van de blote voeten. Mei-Lan nam niet de moeite om iets uit te leggen over het wenselijke contact met de aarde. Vastberaden en met de blik strak vooruit stapten ze door de smalle gang op weg naar de enorm grote zaal van de Domkerk. Ze hoorde deze keer geen lawaaierige voetstappen, ze voelde niet de kou omhoogtrekken van de marmeren tegels en ze zag geen kleuren op de muren. In gedachten was ze al aan de voorstelling begonnen.

Jaarlijks organiseerde de universiteit van Utrecht in de grote Domkerk de opening van het academisch jaar, een feestelijke bijeenkomst voor al het personeel, hoogleraren, docenten en studenten. Prominente sprekers, die ongetwijfeld allemaal professor waren, maakte hun opwachting om belangrijke zaken aan de orde te stellen en aan studenten, die het afgelopen jaar bijzondere prestaties hadden verricht werden prijzen uitgereikt. Tussendoor mocht Mei-Lan bij wijze van ontspanning, een kunstzinnig intermezzo verzorgen, met als enige voorwaarde dat het moest gaan over evenwicht en balans. Dat was het thema dat de universiteit voor het nieuwe jaar had gekozen. Balans in de studie en in het studentenleven.

Haar begeleidster stopte plotseling en wees naar een opening die rechtstreeks op het podium uitkwam. Ze hoefde verder niets te zeggen, het gebaar was duidelijk. Bij Mei-Lan was de spanning weg en de kou verdwenen. Haar bewegingen waren vanaf dit moment zo beheerst en sierlijk, dat het voelde alsof ze zweefde. In haar hand droeg ze een witte zwanenvaar die ze als een trofee omhooghield, alsof dat het belangrijkste attribuut van haar optreden was en misschien was dat ook wel zo. Voor haar mond droeg ze een microfoontje. Niet om door te praten, maar om haar geconcentreerde ademhaling te versterken als een soort onderliggende ritme voor haar bewegingen. Het gaf de voorstelling een kunstzinnig en mystiek tintje. Met haar vinger tikte ze er tegenaan en knikte tevreden toen ze de tik versterkt over de luidsprekers hoorde. Het stukje techniek was alvast gelukt. Gracieus stapte ze het podium op en zag tot haar geruststelling de tien glad gesneden nerven van de palmboombladen, netjes gerangschikt op de vloer liggen. Ze waren licht gebogen en hadden aan de ene kant een brede aanzet waarmee ze aan de palmboom groeiden en aan de andere kant het dunne uiteinde van de punt van het palmblad. De balans act die ze ging uitvoeren was een unieke mix van magie, acrobatiek, dans en performance en had ze

voor het eerst gezien in het Rigolo Danstheater in Zwitserland. De gebogen nerven, die in grootte varieerden tussen de een en twee meter, zou ze één voor één samenvoegen tot een immense mobile. Een toppunt van balans en evenwicht. Ze ‘zweefde’ naar het midden van het podium en keerde zich naar het publiek. Met het hoofd nederig gebogen, wachtte ze geduldig op het moment dat het publiek zover was en ze met haar optreden kon beginnen.

Het geroezemoes van de honderden aanwezigen verstomde bij de aanblik van de beeldschone Aziatische dame, die in een lang gewaad van wit satijn, met aan beide zijden een split tot aan de heupen, haar entree maakte door met een koninklijke sierlijkheid het podium te betreden. Ze leek te zweven naar het midden van het podium en bleef daar staan met het hoofd licht gebogen en de armen gespreid alsof ze weg wilde vliegen. In haar hand droeg ze een witte veer, die het idee van een vogel nog meer versterkte. De eerste aanblik was betoverend en mysterieus.

Mei-Lan keek even op en forceerde een kleine glimlach voor de welkome stilte. Ze knikte lichtjes naar de man, die voor het geluid zorgde en zachtjes werd een vioolconcert van Beethoven ingezet.

Ze begon haar moderne dans met zulke lenige bewegingen om het evenwicht uit te beelden, dat meteen duidelijk werd waarom haar jurk zulke lange splitten had. Het was een intro die haar te midden van de palmboomnerven op de vloer bracht, waar ze vervolgens bleef staan in een opperste concentratie. De stilte van het publiek was bijzonder en het geluid van haar ademhaling hield een belofte in dat er wat bijzonders ging gebeuren.

Met langzame bewegingen pakte ze de kortste nerf van de grond en legde zorgvuldig de witte veer op het dünnere uiteinde van de nerf, in een perfect evenwicht. Ze hield nu de nerf vast bij de bredere aanzet en beseftte dat een kleine misrekening of diepe zucht de veer zou laten vallen. Het gebeurde niet. Aan haar ademhaling kon het publiek horen hoe geconcentreerd ze was. Voorzichtig bukte ze en

pakte de volgende iets grotere nerf van de grond. Al die tijd hield ze de veer in de gaten, zodat ze kon corrigeren wanneer het nodig was. Vervolgens plaatste ze de eerste nerf met veer en al dwars op het uiteinde van de tweede. Ze voelde wanneer het geheel in een perfecte balans was. De eerste nerf met de witte veer liet ze los waardoor ze in een perfect evenwicht en harmonie leken te zweven. Het begin van de mobile kreeg vorm. Ze draaide langzaam rond, zodat iedereen kon zien wat ze aan het opbouwen was.

Het publiek dat totaal niet wist wat ze konden verwachten, zat nu ademloos toe te kijken naar een staaltje van opperste concentratie en verbluffend evenwicht. Ze leken in het ritme van de ademhaling van de danseres mee te gaan, waardoor een soort wave ontstond die langzaam golvend op en neer ging. Bijna in trance keken ze vol bewondering naar de danseres en de zwevende palmboomnerven met de veer aan het uiteinde. Vervolgens zagen ze de nerven die nog op de grond lagen en beseften wat er stond te gebeuren.

Ook de weer iets grotere derde nerf onderging hetzelfde lot. En de vierde. Er ontstond nu een mobile, die zich als een spiraal om haar heen vormde en met elke volgende nerf groter en indrukwekkender werd. Op het moment dat de één na laatste nerf was toegevoegd aan het kunstwerk, stond ze te midden van een prachtig bouwwerk. Het leek zo teer en kwetsbaar. De uitgekiende balans was wonderbaarlijk. Ze sloot haar ogen als voorbereiding voor de laatste inspanning en zakte langzaam door haar knieën om de laatste en ook grootste nerf aan zijn uiteinde omhoog te trekken. Het bredere uiteinde bleef op de grond staan, zodat een soort standaard ontstond. Uiterst geconcentreerd plaatste ze de totale mobile bovenop die standaard, zodat het gehele bouwwerk als een zelfstandig bouwwerk op het podium stond.

Mei-Lan trok haar hand terug en stapte voorzichtig van het bouwwerk weg. Hoe toepasselijker kon je evenwicht en balans uitbeelden? Voor het eerst keek ze naar haar publiek. Een kleine

glimlach ontstond op haar gezicht bij het zien van al die mensen die vol bewondering waren en niet durfden te applaudisseren uit angst dat het de betovering zou verbreken. Ze liep nu op haar tenen naar de eerste tak waarop de veer nog steeds balanceerde. Het bouwwerk was zo groot dat de veer zich iets boven haar bevond. Ze reikte tergend langzaam met haar hand naar de veer.

Het publiek ging staan om te zien of ze de veer zou pakken en wat er dan zou gebeuren met het kunstige bouwwerk. Beheerst pakte ze de witte veer van de tak en hoe licht de veer ook was, blijkbaar was het nodig voor de perfecte balans, want op het moment dat de veer uit de spiraal verdween, kletterde met een hard geratel het hele kunstwerk in elkaar. De nerven lagen weer net zo op de grond als bij het begin en de beeldschone Aziatische dame stond er middenin met de witte veer omhoog.

Even wisten de toeschouwers niet wat ze moesten doen. Het voelde alsof ze de hele tijd hun adem hadden ingehouden en de spieren constant hadden aangespannen. Het leek of de tijd even stil stond. Mei-Lan boog diep als teken van het einde van de voorstelling. Eindelijk mochten ze applaudisseren.

Op de bovenliggende galerij van de kerk keek Daan Donkers over de balustrade trots naar zijn vriendin en klapte net zo hard mee met het enthousiaste publiek. Ze zag er prachtig uit in haar wit satijnen jurk, die al haar vormen en bewegingen zo goed liet zien. Het was moeilijk om niet weg te dromen en zijn fantasie de vrije loop te laten gaan. Even leek hij dwars door haar jurk heen te kijken en zag haar naakt voor hem dansen, zoals ze thuis al eerder had gedaan. Hij dacht aan de geweldige vrijpartijen, waar ze zo van genoten. Zij was zijn eerste vriendin en een verliefder iemand dan hij bestond niet. Een paar maanden kende hij haar nu en elke dag betoverde ze hem met haar schoonheid. Hij streek door zijn wilde hardos en vroeg zich regelmatig af wat ze in hem zag.

‘Je bent zo puur,’ antwoordde ze lachend, wanneer hij het weer eens ter sprake bracht en woelde dan ondeugend door zijn hardos. ‘Zo echt.’

Hij zou niet weten hoe ze het precies bedoelde. Hij was wie hij was. Een gewone man met niet bepaald een indrukwekkend postuur, rood haar en een sproetenkop. Hij was in meer dingen haar tegenpool, misschien was dat het geheim. Als jonge bioloog was hij liever in de vrije natuur. Eerlijk gezegd hield hij meer van dieren dan van mensen. Mensen hadden hem teleurgesteld. Bij dieren wist hij precies waaraan hij toe was en hoefde hij zich niet anders voor te doen dan hij was. Zoals vroeger op school, waar hij werd uitgescholden en moest doorgaan alsof het erbij hoorde. Was het niet zijn uiterlijk waarmee hij gepest werd, dan was het wel zijn hoogbegaafdheid. Hij praatte er met niemand over, nu nog steeds niet, maar ze hadden in de gaten dat hij meer wist dan de andere kinderen. Dat was zijn leven, totdat Mei voorbijkwam. Zij had iets bij hem geraakt. Iets dat puur was en hem gelukkig maakte. Misschien was het haar acceptatie van hem hoe hij was. Bij haar kon hij echt zichzelf zijn en dat voelde goed.

Zijn gedachten schoten even naar Mark Bredervoort, de mentor van Mensa, die bij hem thuis was komen praten over zijn hoge score van de IQ-test in de brugklas en die jaren later zo onverwachts verscheen bij de diploma-uitreiking van zijn master Biologie. Hij had hem van harte gefeliciteerd met zijn master, waarvoor hij cum laude was geslaagd. Hij zei dat Daan hem als een vriend kon zien, die altijd klaar stond voor welke hulp dan ook en dat de deur van Mensa ten alle tijden voor hem openstond. Zoveel hoogbegaafde mensen als hij waren er niet en intelligente mensen konden tegen specifieke problemen aanlopen. Daan had hem vriendelijk bedankt en besepte nu dat hij samen met Mei-Lan alle problemen aankon. Mark was niet nodig. Zolang zij er was, had hij niets te vrezen en was zijn leven perfect.

Als vervolg op zijn masters wilde Daan promoveren op een geweldig project. Een samenwerking met de dierentuin Artis over het uitzetten van jonge vale gieren in het bergachtige gebied van noordwest Sardinië. Niet iets waar een meisje voor zou warmlopen. Tenminste dat dacht hij. Hoe groot was daarom de verrassing bij een van zijn bezoeken aan Artis. Bij de kooi met de vale aasgieren stond een prachtige Aziatische dame. Zij was op dat moment de enige bewonderaar. De meeste bezoekers liepen voorbij aan deze in hun ogen afzichtelijke aasgieren. De eerste aanblik van haar stond nog steeds in zijn bewustzijn gegrift. Ze droeg een strakke, lichtblauwe spijkerbroek en stond op hoge hakken. Hij dacht niet dat veel mensen op hoge hakken naar de dierentuin gingen. Zij wel. Verder droeg ze een witte bloes met wijde mouwen en had prachtig lang, donker haar. Een grote zilveren ring aan haar oorlel maakte het geheel perfect af. Het meest bijzondere was dat ze op haar tenen stond te huppen voor het gaas, alsof ze dolgraag naar binnen wilde. Hij kon het niet nalaten om haar aan te spreken.

‘Vind jij gieren ook zulke geweldige dieren,’ vroeg hij haar en kon de verbazing in zijn stem niet helemaal verbergen.

Zonder hem aan te kijken, antwoordde ze zachtjes: ‘Zou jij ook niet zulke geweldige vleugels willen hebben?’

Daan dacht glimlachend terug aan dat moment. Hij was al geen gemakkelijke prater bij dames, maar op dat moment stond hij met zijn mond vol tanden, zoals nog niet eerder was gebeurd.

Ze stak haar neus bijna door het gaas en praatte ondertussen gewoon verder.

‘Met vleugels kan je niet alleen vliegen en prachtige zweefvluchten maken, maar ook enorm sierlijk dansen.’ Op dat moment draaide ze zich naar hem toe en met een paar grote ogen keek ze hem zo open aan, dat hij het idee kreeg dat hij rechtstreeks naar binnen kon kijken. In haar ziel. Vervolgens spreidde ze met een elegante beweging haar armen op en neer alsof ze weg wilde vliegen.

Haar wijde mouwen versterkten het gevoel van vleugels. Daan moest bewust zijn mond dicht doen. Ze had hem in een paar minuten volledig betoverd.

‘Zelfs zo’n grote vogel, die zo uit de tijd van de dinosaurussen lijkt te stammen,’ glimlachte ze naar hem. Ze keken samen naar de vale gier met zijn mooie bontkraag en zijn vleugels gespreid alsof hij hen duidelijk wilde maken dat hij de baas was.

Ze kon niet weten hoezeer ze hem geraakt had met haar vergelijking naar het tijdperk van de dinosaurussen. Het was zijn grote jeugdliefde en een belangrijke motivatie om biologie te gaan studeren.

‘Een vale gier is nou niet echt een danser,’ zei hij, enigszins bang dat deze ontnuchterende opmerking de betovering zou verbreken. Ze bleef onverstoorbaar enthousiast.

‘Kijk hem eens staan met zijn indrukwekkende vleugels trots gespreid. Als een artiest bij de aanvang van een optreden.’ Voordat hij het goed en wel beseftte, had ze hem bij de arm genomen alsof ze elkaar al jaren kenden en nam hem mee naar een paar kooien verderop, waar de Japanse kraanvogels huisden.

‘Dit zijn natuurlijk de echte dansers,’ fluisterde ze vol respect voor deze prachtige dieren. Ze had zijn arm nog steeds vast. Hij zag de schittering in haar ogen en vanaf dat moment wist hij het zeker. Hij was verliefd.

Daan stond te dagdromen op de bovenste galerij en sloot voor een klein moment zijn ogen om hun eerste ontmoeting weer levendig voor zich te zien. Hij zou het nooit vergeten en ondanks zijn voorliefde voor dieren en de natuur, was deze relatie niet tegen te houden. Ze gaven zich volledig aan elkaar over en sinds kort woonde ze bij hem in. Hoe mooi kon het leven zijn.

Met tegenzin opende hij zijn ogen en dacht aan dit optreden van zijn vriendin, waarbij ze begon met de armen gespreid en een veer in de hand. Net als de vale gier in Artis. Ze was echt geweldig.

Het overweldigende applaus hield minutenlang aan. Zijn vriendin nam het dankbaar in ontvangst en hij keek haar in een soort verering na. Ze verdween door de zijdeur om zich om te kleden. Over een half uur zouden ze elkaar ontmoeten in de binnentuin van de Domkerk.

Op het moment dat hij zich wilde omdraaien om de galerij te verlaten, viel hem in een flits iets op. Iets dat afweek, iets vreemds. Hij speurde rond over de hoofden van het publiek om te vinden wat hem was opgevallen. Dat bleek niet moeilijk. In de drukte na het optreden van Mei-Lan liep een man die niet in het plaatje paste. Zijn uiterlijk en gedrag waren afwijkend, de kleding was donker en het gezicht was niet te zien. Aan alles merkte je dat het geen professor of student was. Hij viel te veel uit de toon. Zijn doel liet zich al snel raden. Zelfverzekerd bewoog hij richting het podium en stapte erop alsof hij daar thuishoorde. Hij keek niemand aan, praatte met niemand en verdween regelrecht door dezelfde opening als waardoor zonet zijn vriendin het toneel had verlaten. Het gebeurde zo doelgericht dat het de alarmbellen deed rinkelen bij Daan. Zat die man achter zijn vriendin aan? Hij keerde zich resoluut om en verliet met grote passen de galerij. Hij wist niet wat er aan de hand was en hoopte dat hij het bij het verkeerde eind had.

Mei-Lan was nog in de ban van het geslaagde optreden, toen ze door de gang terugliep naar de nis waar haar spullen lagen. Deze keer geen begeleidster die haar de weg wees. Enkel haar blote voeten die kletsen op de marmeren vloer maakten geluid, verder was het muisstil op het gedempte geroezemoes na van de grote zaal achter haar. Nog even en ze zou met haar vriend Daan gaan lunchen, als het even kon op een terrasje aan de Oude Gracht. Ze hoorde voetstappen en keek bedenkelijk achterom. Ze zag niemand. De stevige, mannelijke stap kwam snel dichterbij, alsof hij haast had. Als vanzelf ging ze op haar tenen lopen om minder geluid te maken en versnelde haar pas op weg naar de nis. Tegelijk besefte ze dat de nis geen

enkele bescherming bood. Het was gewoon een nis, een inham zonder deur. Een onbehaaglijk gevoel maakte zich van haar meester en ze schrok van de plotselinge stem achter zich. Vliegensvlug draaide ze zich om en nam een verdedigende houding aan. Ze zou haar huid duur verkopen en was bereid tot het uiterste te gaan. Ze keek haar belager verrast aan. Hij had rood haar en een hoofd vol sproeten. Het was Daan. Ze wilde kwaad worden, maar zag zijn bezorgde blik en liet zich omhelzen.

‘Is alles goed?’ vroeg hij.

‘Ja, gekkie. Wat zou er moeten zijn?’

‘Oké, fijn. Gelukkig.’

Hij zuchtte en zei verder niets. Mei voelde de spanning in zijn lichaam. Blijkbaar was er iets gebeurd, waardoor haar vriend van slag was.

2

Mei-Lan stond op haar tenen voor de kledingkast om van de bovenste plank een extra trui te pakken, die ze vervolgens zo netjes mogelijk in de te volle koffer probeerde te persen. Aan de andere kant van de slaapkamer stond Daan te lachen, hij was klaar met pakken. Een plastic zak met wandelschoenen en een weekendtas met twee spijkerbroeken, een paar T-shirts, ondergoed, sokken en toiletpullen. Verder een paar donkere truien voor als het weer wat minder was.

‘Wat zal ik nog meer meenemen?’ riep ze meer tegen zichzelf dan tegen haar vriend. Ze keek lachend naar de ingepakte tas van Daan, met alleen donkere kleuren. Ze had de moed allang opgegeven om hem in wat meer kleur te kleden, zoals bijvoorbeeld in een lichtblauw of geel overhemd. Hij wees dat allemaal resoluut af en kleepte zich het liefst zo onopvallend mogelijk.

Samen een paar dagen naar Sardinië. Het was een droom voor Mei-Lan. Daan ging erheen voor zijn internationale project met de valse aasgieren en het leek hem wel leuk als zij meeding. Wel leuk? Dat was een understatement, het was fantastisch. Ze was hem om de nek gevlogen en had meteen voorgesteld om met de auto te gaan. De reis ernaartoe was op zich al een avontuur, samen dwars door Europa en dan met de veerboot naar het eiland Sardinië.

Daan had even bedenkingen als hij aan zijn twaalf jaar oude Fiat Panda dacht, maar hoe zou hij haar iets kunnen weigeren.

Om tien uur 's morgens reden ze weg en Daan installeerde zich achter het stuur voor de lange reis richting het zuiden. Hij keek opzij naar zijn stralende vriendin en vroeg zich voor de zoveelste keer af waar hij al dat geluk aan had verdiend.

Tijdens het rijden vertelde hij over zijn onvoorwaardelijke liefde voor de vale aasgier en waarom op Sardinië het aantal zo dramatisch was gedaald.

‘Dat is gemeen!’ reageerde Mei-Lan verontwaardigd op zijn verhaal en keek naar haar vriend, die met beide handen op het stuur en de blik strak op de weg gericht, de meest gruwelijke dingen vertelde.

‘Mensen doen soms vreselijke dingen,’ antwoordde hij nuchter. Zijn kwaadheid op de boeren had hij achter zich gelaten. In het project gingen ze er wat aan doen.

‘Maar dode karkassen op het land achterlaten met vergif om de aasgieren te verdelgen, is een oneerlijke strijd.’ Ze keek weer voor zich uit en was oprecht boos op de boeren, die dat op hun geweten hadden. Zoiets deed je niet en al helemaal niet met zulke prachtige vogels, die vast al over de aarde zweefden voordat de mens haar intrede had gedaan. Wie had nou het meeste recht van spreken?

‘Daarom gaan wij de populatie van de vale aasgier een boost geven, Mei. Deze week gaan we zes jonge gieren uitzetten in de bergen van Sardinië.’

Twee van de zes jonge giertjes waren opgegroeid in Artis en hij had het allemaal meegemaakt. Vanaf het moment dat ze uit het ei kropen en hij ze verzorgde alsof het zijn kindjes waren. Hij had ze zelfs namen gegeven. Tarbo en Spino, afgeleid van zijn jeugdliefde voor dinosaurussen. De tarbosaurus was een aaseter, net als de vale aasgier en de spinosaurus was een jager, snel en doeltreffend. Hij had het tegen niemand verteld, ook niet tegen Mei. In het project hadden de vogels gewoon nummers gekregen en dat was ook verreweg het meest efficiënt.

Mei glunderde en keek net zo uit naar dat moment als Daan. Zijn kindjes vlogen uit. Ze werd volledig meegetrokken in zijn aanstekelijke enthousiasme en bewonderde hem om zijn passie voor de vale aasgier. Hij was haar kanjer. Ze staarde in de verte bij de gedachte aan de paar dagen vakantie die ze eraan vastgeknoopt hadden. Een paar dagen samen op Sardinië. Echt samen. Een aanlokkelijk vooruitzicht en de weersvooruitzichten waren prachtig voor half september. Ze had een romantisch hotelletje geboekt in Alghero, een toeristisch stadje vlak bij zee. Het hotel had de prachtige naam Catalunya en hun kamer keek uit over de baai met een gezellig haventje.

Ze leunde achterover met de ogen dicht en legde met een tevreden grijns op het gezicht haar blote voeten op het dashboard. Het raampje stond op een kier en de wind waaide door haar haren. Met een beetje fantasie voelde het als een zoute zeebries. Ze zag zichzelf in bikini op het strand liggen, volop genietend van de hete zon op haar lijf en was blij dat ze op het nippertje nog een tweede bikini had meegenomen. In gedachten hoorde ze het vrolijke gekwebbel van kinderen, die in het water speelden. Het zouden een paar geweldige dagen worden. Ze wist het zeker. Langzaam zakte ze weg in een droom, waarin ze altijd zou willen blijven.

Daan zag zijn vriendin met een lach op haar gezicht wegsoezen en knikte goedkeurend. Wat een geweldig begin van een paar fantastische dagen. Hij dacht aan de twee giertjes die hij samen met de projectgroep uit Amsterdam een paar maanden geleden al met het vliegtuig naar Sardinië had gebracht, zodat de vogels konden wennen aan de nieuwe omgeving. Samen met studenten van de universiteit van Sassari hadden ze boven in de bergen een kooi gebouwd voor de in totaal zes jonge vogels, die overigens alle zes al een volwassen grootte hadden bereikt. Nu gingen ze de vogels vrijlaten, dat zou spectaculair worden en hij vond het geweldig dat Mei erbij kon zijn. Zij zou ook genieten, dat wist hij zeker.

De wens van Mei om met de auto te gaan, was nu al geslaagd. Samen met haar op avontuur in zijn twaalf jaar oude Fiat Panda, iets mooiers kon hij zich niet voorstellen. Met z'n tweeën waren ze vrij en konden ze de hele wereld aan. Het leven lachte hem tegemoet.

Tevreden toerde hij met zo'n honderd kilometer per uur over de snelweg, totdat zijn aandacht werd getrokken door een zwarte Volkswagen Golf, die al een tijdje achter hem reed. Op zich was dat niets bijzonders, ze reden tenslotte met honderden, zo niet duizenden auto's dezelfde kant op. Misschien was het dat witte ding aan de binnenspiegel dat heen en weer bungelde en waar af en toe het zonlicht opviel, zodat het leek op een flits. Hij wist niet waarom, er was iets met die auto. Niet op letten, vermaande hij zichzelf. Gewoon doorrijden, maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Mei-Lan schrok op uit haar dagdroom en keek verbaasd om zich heen. Ze had nog geen half uur met de ogen dicht gezeten en nu verlieten ze plotseling de snelweg. Waren ze al in Livorno? Misschien was ze wat langer weggezakt dan ze dacht? Ze keek snel op de wegenkaart. Degene die niet reed moest de weg wijzen, dat was de afspraak. Ze keek naar Daan, die met een nors gezicht de afrit nam en constant in de achteruitkijkspiegel keek. Hij had het stuur met beide handen zo krampachtig vast dat zijn knokkels wit zagen. Wat was er aan de hand? Ze had duidelijk iets gemist.

‘Daan, wat is er? Dit is niet de goede afslag.’

Onderaan de afrit reed hij naar de eerste de beste parkeerplaats, stapte met wilde bewegingen uit en liep met grote passen een eindje van de auto weg. Hij had nog niets gezegd.

Mei-Lan deed verbaasd hetzelfde en ging naast hem staan. Ze zag zweetdruppels op zijn voorhoofd en zijn handen beefden.

‘Wat is er liefje? Ben je ziek?’ Ze sloeg haar arm om zijn schouder. Hij schudde verward zijn hoofd.

‘Nee, ik dacht dat ...’ Hij keek haar aan, alsof hij twijfelde om het te vertellen. ‘Ik dacht dat we gevolgd werden,’ stamelde hij.

Hij zei niet dat hij dat ook al dacht bij haar voorstelling een week geleden in de Domkerk, waar iemand haar leek te volgen.

Daan haalde nog eens diep adem bij de gedachten aan het laatste half uur. Hij had op de snelweg verschillende malen zijn tempo gewijzigd. Zelfs de irritante snelheid van zestig kilometer per uur had hij een tijdje gereden. Het leverde hem een hoop getoeter en boze blikken op. Die ene zwarte auto, een Volkswagen Golf, bleef achter hem rijden. Zelfs toen hij de topsnelheid van de Panda benaderde en met honderdvijftig over de linkerbaan vloog, een snelheid die hij nog nooit had gereden, bleef zijn achtervolger in de buurt. Zeer verontrustend. Hij kon het nummerbord niet lezen, maar zag wel dat de auto uit Nederland kwam. Verder waren geen bijzondere kenmerken te zien, als enkel dat witte dingetje dat heen en weer bungelde aan de binnenspiegel. Mei-Lan had niets in de gaten gehad van zijn verwoede pogingen om te ontsnappen aan de achtervolger. Zij was in slaap gevallen en hij had het zo gelaten. Zaten ze achter zijn vriendin aan? Dat was de grote hamvraag. Waarom? Even flitste de gedachte aan vrouwenhandel door zijn hoofd, waarbij knappe, Aziatische dames, zoals Mei, ongetwijfeld goed scoorden. Hij rilde.

‘Gekkie, wie zou ons nou moeten volgen? Je bent gewoon moe. Het is ondertussen ook mijn beurt om te rijden.’ Ze gaf hem een kus op de wang en liep terug naar de auto.

Hij keek haar bezorgd na. Misschien was hij inderdaad wel moe en de zwarte Golf had hem inderdaad niet gevolgd naar deze afslag. Hij haalde zich dingen in zijn hoofd. Daarbij zou hij zich deze fijne dagen niet laten verpesten door zoiets onwaarschijnlijk als een achtervolging. Hij schudde het van zich af en stapte, voorzichtig glimlachend, weer in de auto. De reis ging verder, alsof er niets was gebeurd.

Een uur later nam Mei-Lan de afslag naar Livorno en reed direct door naar de haven. Ze waren keurig op tijd. De enorme veerboot, de Moby Aki, lag al klaar. Zelfverzekerd reed ze de Panda het autodek op van de boot en sloot netjes aan bij een van de lange rijen auto's, die al geparkeerd stonden.

‘Wist je dat de boot een zwembad met zonneterras heeft?’ vertelde ze en liep de smalle trappen op naar het tussendek. ‘En winkels. Moet je je voorstellen. Je kan er gewoon winkelen.’ Mei-Lan ratelde enthousiast door en bladerde ondertussen door de folder van de veerboot.

Hij lachte. Dit vond hij zo leuk aan haar. Het enthousiasme, de vrolijkheid. Het voorval met de zwarte Golf zakte naar de achtergrond.

‘Ik zou wel een hapje willen eten.’

‘Natuurlijk,’ reageerde Mei-Lan meteen. ‘Ze hebben een pizzeria en je kan ook à-la-carte eten of in de snackbar wat pakken.’

Ze liepen het zelfbedieningsrestaurant in en konden amper een keus maken uit al het lekkere Italiaanse eten.

Daan bedacht zich ineens dat zijn telefoon nog in de auto lag.

‘Zoek jij vast een plekje? Ik ben mijn telefoon vergeten. Ik haal hem even op voordat iemand een ruitje intikt en hem meeneemt.’ Niet dat hij daar zo bang voor was, maar hij wilde hem bij zich hebben voor het geval de medewerkers van Artis of van de universiteit van Sassari contact met hem zochten. Of misschien de twee personen die constant aanwezig waren bij de kooi, ook ‘s nachts. Je moest er niet aan denken dat een kwade boer of een stroper gekkigheid ging uithalen met hun aasgieren. Lachend dacht hij aan Tarbo en Spino. Ze waren amper een jaar oud en allang geen kleine vogels meer. Na vier maanden waren gieren net zo indrukwekkend groot als hun ouders. Hij opende de deur naar het autodek en moest zich even oriënteren waar de Panda stond. Het zag er verlaten uit. Op het moment dat hij de Panda ontdekte, viel zijn oog op een auto

helemaal vooraan. Het was een zwarte Volkswagen Golf. Hij stond stil. Dit was toeval. Dat moest. Even was hij besluiteloos wat te doen. Het was onmogelijk dat zij konden weten waar Mei en hij heen zouden gaan. Nee, hij zag spoken. Het was gewoon een zwarte Golf, zoals er zovelen rondreden. Min of meer gerustgesteld door die gedachte liep hij naar de Panda en pakte zijn telefoon. Op de weg terug herinnerde hij zich het witte dingetje, dat aan de binnenspiegel van de Golf heen en weer slingerde en voordat hij het goed en wel besepte liep hij al richting de zwarte auto. Even kijken voor de zekerheid. Dan kon hij het tenminste helemaal loslaten en lekker genieten van hun vakantie. Er be kroop hem een onrustig gevoel toen hij dichterbij kwam en wat hij niet had verwacht, gebeurde wel. Aan de binnenspiegel ging een witte doodskop. Zo stom plastic ding met rode oogjes. Daan moest even vooroverbuigen om de opkomende duizeligheid de baas te kunnen. Dit was bizar. Het was helemaal niet een willekeurige zwarte Golf, het was dé zwarte Golf. Dit kon je niet meer toeschrijven aan toeval. Ineens besepte hij dat Mei-Lan alleen boven zat. Aantrekkelijk en kwetsbaar. Hij moest haar beschermen. Het maakt niet uit waartegen, maar dat was zijn taak. Hij snelde terug naar boven.

‘Kon je de Panda niet vinden?’ verwelkomde ze hem breeduit lachend. ‘Je bleef zo lang weg. Ik heb al vast een broodje genomen.’

Hij plofte tegenover haar op de stoel en kon even niets zeggen. Haalde hij zich nou weer dingen in zijn hoofd? Er was niets aan de hand.

‘Ik ben geloof ik gek aan het worden,’ zei hij met een benauwd stemmetje en probeerde een lach op zijn gezicht te toveren die volledig mislukte.

‘Wat is er dan, liefje?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik heb nog steeds het gevoel dat we gevolgd worden.’ Hij keek zijn vriendin bijna schuldig aan om te zien of zij ook dacht dat hij gek aan het worden

was, maar ze pakte zijn beide handen vast en kreeg een ernstige blik in haar ogen.

‘Vertel eens waarom je denkt dat we achtervolgd worden.’

Hij zuchtte dankbaar dat ze hem serieus nam, keek om zich heen en begon met zachte stem te vertellen over de man, die na haar voorstelling in de Domkerk, het podium opstapte en door dezelfde deur verdween als waardoor zij het podium had verlaten. Daarna vertelde hij over de zwarte Golf op de snelweg en zijn mislukte pogingen om hem af te schudden. Als klap op de vuurpijl wees hij op de recente ontdekking van de zwarte Golf met een doodskop aan de binnenspiegel. Een beetje angstig wachtte hij op haar reactie.

Mei-Lan keek hem rustig aan en liet zijn handen, die ze al die tijd nog vasthad, los. Ze zag dat het hem opluchtte dat hij het had verteld.

‘Een mens kan zich rare dingen in zijn hoofd halen,’ zei ze ernstig. ‘Hele rare dingen.’

‘Mei, dit kan geen toeval zijn,’ reageerde hij een beetje verbolgen. Dacht ze nou dat hij het zich inbeeldde? Hij ging opstandig rechtop zitten en wilde argumenten aandragen waarom het geen toeval kon zijn.

‘Daan,’ zei ze zachtjes. ‘Ben je bang dat ze achter mij aanzitten?’

Hij had geen grotere ogen kunnen opzetten. Dit was precies wat hij dacht en waarom hij zo bang was.

‘Jouw bescherming voor mij, samen met moeheid en honger, zetten de dingen in een ander perspectief.’

Met ingehouden adem luisterde hij naar haar. Ze had precies de vinger op de juiste plek gelegd. Zijn zwakheid, dat was zij. Hij was bang dat er met haar wat zou gebeuren.

‘Misschien had die Golf het niet eens in de gaten dat jij dan weer harder en dan weer zachter reed. Misschien volgde hij jou uit gemak. En hoeveel auto’s hebben niet iets aan hun binnenspiegel hangen.’

Hij knikte langzaam. Hij was inderdaad moe en had een enorme honger. Misschien deed dat wel iets met hem. Ze had gelijk. Natuurlijk had ze gelijk.

‘Je hebt vast gelijk, Mei,’ zei hij en nam een grote hap van een broodje. ‘Ik moet het loslaten.’

Zes uur later kwam de veerboot aan in de haven van Olbia op Sardinië. Daan en Mei-Lan stonden naast elkaar aan de reling te genieten van het geweldige uitzicht op het eiland. Daan tuurde ingespannen naar de bergen en zag helaas geen aasgieren boven de toppen zweven. Binnenkort zouden daar hopelijk zijn twee aasgiertjes rondvliegen.

De reis over de Tyrreense Zee had hen allebei goed gedaan. Ze hadden twee stoelen gereserveerd op het bovendek en een paar uur geslapen. Nu liepen ze naar het autodek om zich klaar te maken voor vertrek. Hij kon het niet nalaten om richting de zwarte Golf te kijken, hij kon niet zien of er al iemand inzat. Het moest wel, want even later was de Golf een van de eersten die van de boot afreed. Die was weg en hij hoopte hem niet meer tegen te komen. Ze konden in alle vrijheid de honderdvijftig kilometer naar de westkust van Sardinië rijden, waar volgens Mei een superromantisch hotelletje op hun komst wachtte. Hij hoopte dat hij haar niet zou teleurstellen. Romantiek was niet echt zijn ding, onvoorwaardelijke trouw kon hij haar wel toezeggen.

Zijn vriendin had niets te veel gezegd. Het uitzicht vanaf het balkon op de tweede verdieping was adembenemend. Ze keken uit op de baai met witte bootjes en een fascinerende warboel aan masten en touwen. Het was prachtig weer en de toeristen slenterden in zomerse kleding over de boulevard, misschien om wat te eten of te drinken in een van de gezellige restaurantjes of op een terrasje aan het water. Mei-Lan omhelsde haar vriend en kustte hem hartstochtelijk.

‘Daar lopen wij straks ook,’ fluisterde ze in zijn oor en bleef hem omarmen.

Het was niet een van zijn meest favoriete bezigheden om zich te mengen tussen zoveel mensen, maar een gelukkige vriendin maakte veel goed. Het lukte om de achtervolgingswaan achter hem te laten. Ze genoten intens van elkaar en zelfs op zo’n klein balkonnetje slaagde Mei erin om voor hem te dansen. Een beeld dat hij nooit meer zou vergeten.

3

De volgende ochtend vroeg zaten Daan en Mei-Lan bijna met de neus tegen de voorruit van de Fiat Panda, alsof ze hem op die manier voort wilden duwen. Ze kreunden en zuchtten net ze hard mee met de motor van de auto, die de steile berg amper aankon. Daarbij was het zicht slecht door de mist, die hoe hoger ze kwamen, in steeds dichtere slierten rond de berg hing.

‘Wat een verschil met het weer beneden,’ zei Mei-Lan rillend. Ze hadden allebei hun jas aangetrokken tegen de vochtige kou.

Daan zei niets, hij had al zijn aandacht nodig bij het autorijden en na een benauwd uur kwamen ze boven bij een kleine parkeerplaats.

‘Daar staat vast de auto van de twee studenten, die hier ’s nachts kamperen om een oogje in het zeil te houden,’ zei Daan en wees naar een Renault, die zo te zien nog ouder was dan zijn Panda.

Na een korte wandeling door het bos doemde een grote, stalen kooi op. Er ging een rilling door hem heen. Hij waande zich ineens in de derde film van Jurassic Park uit 2001, waar ook van die grote vogels in een enorme kooi waren opgesloten. De nevel die rond de kooi hing versterkte het gevoel in hevige mate. Hij bleef in vervoering stilstaan en keek naar de vale gieren, waarvan enkele hun indrukwekkende spanwijdte van tweeënhalve meter toonden. De pteranodon uit de film had een meer dan tweemaal zo grote spanwijdte, maar die vogels waren uitgestorven en zijn vale aasgieren leefden nog. Hij vond het de beste film uit de Jurassic Park serie en had hem zeker een keer of vijf gezien.